

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Jordrystelsen

Citation: Kierkegaard, Søren: "Jordrystelsen", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2011 , s. 1r.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p305-txt-shoot-id04395374-92d3-4bd4-9009-b11d4a15db6f.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Trygle – det gjør vi ei!

Ungdom paa Livets Vei

Kraftigt sig Skatten tiltvinger.

Chr: Winther.

P305:305:3

25 Aar gl.

».. So laß uns leben

Wir beten, sing'n, erzählen uns Geschichten,

Und lachen über goldne Schmetterlinge;

Wir hören Neuigkeiten von dem Hof

Aus armer Schlucker Munde, schwätzen mit,

Wer wohl gewinnt, verliert, wer steigt, wer fällt.

Wir sprechen von geheimnißvollen Dingen,

Als ob wir in das Tiefste sie durchschauten;

Und so in unserm Kerker überleben

Wir alle Secten und Partei'n der Großen,

Die mit des Mondes Wechsel sich verändern.«

Kong Lear.

Da var det, at den store Jordrystelse indtraf, den frygtelige Omveltning, der pludselig paanødte mig en ny ufeilbarlig Fortolkningslov af samtlige Phænomener. Da anede jeg, at min Faders høie Alder ikke var en guddommelig Velsignelse men snarere en Forbandelse; at vor Families udmærkede Aands-Evner kun vare til for gjensidig at oprive hinanden; da følte

jeg Dødens Stilhed tiltage om mig, naar jeg i min Fader saae en Ulykkelig, der skulde overleve os alle, et Gravkors paa alle sine egne Forhaabningers Grav. En Skyld maatte hvile paa hele Familien, en Guds Straf maatte være over den; den skulde forsvinde, udstryges af Guds vældige Haand, udslettes som et mislykket Forsøg, og kun stundom fandt jeg lidt Lise i den Tanke, at min Fader havde faaet den tunge Pligt at skulle ved Religionens Trøst berolige os, berette os alle, saa at dog en bedre Verden skulde staae aaben for os, om vi end tabte Alt i denne, om end den Straf skulde ramme os, som Jøderne altid ønskede over deres Fjender: at vort Minde skulde aldeles være udslettet, at man skulde ikke finde os.

P305:305:4

Sønderrevet som jeg var i mit Indre, uden al Udsigt til at føre et jordisk lykkeligt Liv («at det maatte gaae mig vel og jeg leve længe i Landet»), uden alt Haab om en lykkelig og hyggelig Fremtid, – som det naturligst fremgaaer af og ligger i det huslige Familielivs historiske Continuerlighed, – hvad Under da, at jeg i fortvivlet Desperation greb ene og alene den intelligente Side i Mennesket, klamrede mig fast dertil, saa at Tanken om mine betydelige Aandsevner var min eneste Trøst, Ideen min eneste Glæde, Mennesker mig ligegyldige.

P305:305:5

Hvad jeg ofte har lidt af, var, at hvad mit egenlige Jeg ønskede at glemme af Tvivl, Bekymring, Uro med Hensyn til at fatte en Anskuelse af Verden, det søgte et reflecterende Jeg ligesom at indprente sig og opbevare deels som et nødvendigt, deels som et interessant Gjennemgangsmoment, af Frygt for at jeg skulde have tilløjet mig et Resultat.

Saaledes naar jeg nu f. Ex. har faaet mit Liv stillet saaledes for mig, at det synes mig, at jeg er anviist in perpetuum at læse til Examen, og at mit Liv, hvor langt det end ellers skulde blive, ikke skal komme længere end dertil, hvor jeg engang selv vilkaarlig afbrød, som man undertiden seer sindssvage Mennesker, der glemme hele det mellemliggende Liv og blot erindre deres Barndom, eller glemme Alt med Undtagelse af et eneste Moment af deres Liv, – at jeg saaledes ved Tanken om at være Stud. theol. skulde paa engang erindres om hiin lykkelige Mulighedernes Periode (hvad man kunde kalde Ens Præexistents) og om min Standsning deri, omtrent tilmode som et Barn, man har givet Brændeviin og derved forhindret i at voxe, maa være det. Naar nu mit virksomme Jeg søger at glemme det for at komme til at handle, saa vil mit reflecterende Jeg saa gjerne fastholde det, fordi det synes interessant, og, idet Reflexion potenserer sig til en almindelig Bevidsthed, abstrahere fra min personlige Bevidsthed.